

[Ascensu a. 7 =
Nr. 82]

Dulcissime Franciscus, quasi ego vel neque,
 et aliquo vel fortitudo ois quem in me no illu,
 stri et gratia olim animo egregie carum su,
 tui, tot literarum fasciculis provocatus perit,
 pax silentium sursum, ita ne in postea summa
 peccare Tanta Lycombea sanguine tela juces,
 illam am bageis, sic quam solam laboriosus
 esse et perpetuo exercitari. Sed et jura sunt,
 que diuisti faciliasti, prout his annis exilium
 exercitum et uti sissime compressus fui, pro
 inde etiam infinis meorum aequalium, aut
 omnia, aut nullum precii chartulas dedi. Itz
 dolentiam uni ferre Varhedio aures per
 streptui, non possum si me exerceam, si
 multo et amicorum studiis obsequi, et me
 is rebus superesse, ne nunc quidem, quam vi
 summa mittendi potestas est impetrat,
 sem et huiusquam, nisi me tua erga me pie
 tas magis quam me huius fambo tam perpulsi
 set. Primum igitur sine abs te aqua fluit quia
 memoriam praeferitorum officiorum tam
 studiosè conservas, quod idem in me studium
 vir factus retines, quate mihi puer olim
 egregie commendasti, praeterquam quod
 hoc pariter et tibi magna laudi est, et mi
 hi summa voluptati, facit etiam ut cer
 to statuerem, nihil meo diuturno silentio in
 minutum in nostram necessitudinem
 quo minus idem de me sentiens semper
 et in extremo tempore etatis gratie me

animi benevolentia complectere. Praeter
ea, quod tam honesto loco vivas in ista ex-
cellentium ingeniorum celebritate, ut oppido
ludens agnoscas, ista Deo patri nostra gratias
ago, vehementer ab eo contendens, ut ju-
venilis etas tua tempestates sui spiritus
mansuetudine ita temperet, ut suam gloriam
nec ubi forte imprudens (ut est hallucina-
tio omnium hominum cordibus agitata) in ali-
quam arum Sirenum populam inferaris, qua
ut sunt exitiales ita sine suorum rerum re-
vocatione, sine illustratione spiritus, sine adeo
si invocatione declinari non possint. Non in-
deperis suis meritis, in ista tam illustri lu-
ce purioris doctrina. Oportet modo per-
dessem, ut circumspicere ambules, nihil opulenti-
ae aut splendorem existimans, nisi quod cum
Dei voluntate in lege et Evangelio expressis con-
sentientes tranquillum tibi animum et tam
quillam conscientiam reddat. Postremo (quonia
interpellor) illud unum magnopere flagito,
ut quae quondam in magistro animadvertisti
popularis plebs manias exempla execranda
ea se imitari in meum opprobrium malis, quae
legem oblivione, aut sanioris doctrina puri-
tate confixa salubri detestatione sepelire. Vale
Duisburgi. pridie nonas Febr. 1661.

Tui perquam studiosi
Johannes Molang.

D. Herberto à Langer. Brema

Pax Christi.

Venerande viri et frater dulcissime de Henrico
vestro nuper respondi ego patri quam brevissime
esse et apud me locum, neque mihi valuerit in
in hac re gratam animum declarandi desse.

[= Henric. a. 11 =
N. 13]